

LEBRIS

We know
books

Virginia Prescură

Nonconformist

Hai, să-mi bag piciorul!

LETRAS
Promovăm autorii români

PRESCURĂ, VIRGINIA**Nonconformist: Hai, să-mi bag piciorul!** / Virginia Prescură.

- Otopeni : Letras, 2024

ISBN 978-630-312-424-7

821.135.1

Copyright 2024, Virginia Prescură

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.rocontact@lettras.ro

Cuprins

Introducere.....	7
Capitolul 1	
– <i>Huston, we have a problem cu echilibrul!.....</i>	12
Capitolul 2	
– <i>Școala vieții sau cum să fii popular fără să vrei</i>	33
Capitolul 3	
– <i>Îndrăgosteală la primul pas... nesigur .....</i>	58
Capitolul 4	
– <i>Zborul și căderea. Succes și încercări.....</i>	82
Capitolul 5	
– <i>Ghid de depanare: o odisee pe un picior și</i> <i>jumătate .....</i>	104
Capitolul 6	
– <i>Filozofia unui pantof.....</i>	125
Epilog	
<i>Hai, să-mi bag piciorul și mai tare! .....</i>	134
<i>Mulțumiri .....</i>	136

Capitolul 1 – Huston, we have a problem cu echilibrul!

Motto: Gravitația este opțională.

Cum să îți anunți părinții că vrei să fii supererou?

Dragă cititorule, știi cum unii copii vin pe lume cu o poveste simplă de genul „mami și tati s-au iubit foarte mult”? Ei bine, povestea mea începe mai degrabă ca un episod din „Dosarele X” combinat cu o telenovelă medicală.

Totul a început când mamei mele, în timpul sarcinii, i s-a dat rolul să joace în propriul ei film de acțiune, intitulat „Radiografii în exces: ce ar putea merge prost?”. Aparent, răspunsul la această întrebare era „multe”.

Mama s-a îmbolnăvit de plămâni în timpul sarcinii, iar doctorii, în înțelepciunea lor infinită din vremurile acelea, au decis că modul cel mai bun de a diagnostica o problemă pulmonară la o femeie însărcinată este să

o supună la o serie de radiografii. Pentru că, evident, nimic nu spune „grijă prenatală” mai bine decât o doză sănătoasă de radiații, nu-i așa? Well, așa era moda vremii. Știm bine cum erau tratate gravidele, în general, și bolnavii când mergeau la medici pe vremea lui nea Nicu...

Rezultatul? Un diagnostic pentru mama și un bilet de loterie genetic pentru mine. Doctorii, în stilul lor caracteristic de a oferi vești proaste într-un mod cât mai vag posibil, au anunțat-o pe mama că s-ar putea să fiu surdă sau mută. Aparent, ideea că aș putea avea probleme locomotorii nici măcar nu le-a trecut prin cap. Surpriză! Și ce ușurare... Dar aici vine partea frumoasă a poveștii: mama, această supereroină în devenire, a decis că, indiferent de rezultat, meritam o șansă la viață. Am fost un copil dorit. A visat că o să aibă un băiat... Așa că, în ciuda predicțiilor sumbre și presiunii de a renunța la sarcină, a ales să mă păstreze. Cred că putem fi cu toții de acord că a fost o decizie excelentă, nu-i așa? (Dacă nu ești de acord, probabil că ai deschis cartea greșită, prietene!)

Aparent, am decis să vin pe lume ca o răzvrătită încă din prima clipă. În timp ce alți bebeluși primeau note ca niște mici olimpici ai nașterii, eu am decis să fiu misterioasă. Nicio notă, nicio etichetă, doar eu, în toată splendoarea mea enigmatică. Nici băiat n-am fost, dar am compensat pe parcurs...

Mama, sârmana, probabil visa la acel moment magic când își va ține bebelușul perfect în brațe pentru prima dată. În schimb, a primit... ei bine, pe mine. Imaginați-vă scena:

Mama (privind în pătuț): Oh, mica de ea... stai puțin. Ce sunt astea?

Boom! În loc să se bucure de momentul ăla dulce ca de prima întâlnire, s-a trezit având o criză de plâns demnă de un Oscar. Tragedie! Motivul? Doi mici „pistru” misterioși pe obrăjorul meu, care s-au dovedit a fi nimic mai mult decât niște resturi de la naștere pe care moașa uitase să le șteargă. Aparent, standardele de curățenie în maternități erau la fel de înalte ca și notele mele inexistente.

Stați, că devine și mai bine! Pentru că nu putea înțelege de unde am moștenit pistruii, în disperarea ei de a-și „curăța” bebelușul a recurs la cea mai sofisticată metodă medicală cunoscută omenirii: sfântul scuipat. Da, ați auzit bine. Primul meu „tratament” a fost o combinație de salivă maternă și frecat energic. Hei, cel puțin am început viața cu un sistem imunitar bine antrenat, nu?

Și când credeți că drama s-a terminat, m-a desfășat și a început să își facă inventarul. Știți, ca orice mamă normală care numără degetele bebelușului de parcă ar fi bani la sfârșit de lună. Și iaca surpriza cea mare:

Piciorul drept? Flasc, stând într-o poziție care sfida toate legile anatomiei.

Piciorul stâng? Cu o „lăbuță” strâmbă care părea să spună: „Hei, am stat nouă luni înghesuită într-un apartament cu o singură cameră, la ce te așteptai?”. Atitudine de divă, dom'le! Practic, am venit pe lume ca un mic contorsionist involuntar. Mama probabil se gândea că a dat naștere următorului star de la Cirque du Soleil, nu unei fetițe obișnuite. Primii pași în lumea dizabilității! Bun-venit pe lume sau cum să îți faci o intrare memorabilă fără să încerci! Universul și infinita sa înțelepciune m-au trimis pe Pământ cu un mic twist. Mi-am primit kitul de asamblare, ce-i drept, fără instrucțiuni. „Ia d'aci niște picioare!”, pare că a zis Universul, „vezi tu ce faci cu ele, vezi tu cum le ajustezi, cum le configurezi. O să îți ajute mai târziu când o te joci Lego. Vreau să atingi cel mai înalt nivel de pragmatism!” Well! Nimic nu te pregătește mai bine pentru viață decât o criză existențială servită la tavă odată cu primul scâncet. În timp ce ceilalți bebeluși se luptau cu dileme profunde despre cum să facă rost de lapte și mai mult somn, eu mă aflam deja în mijlocul unei crize filozofice...

Am acceptat provocarea și dacă am primit acest kit de asamblare unic, măcar să fac ceva folositor sau chiar spectaculos cu el. Așa că am ales să trăiesc, și nu oricum, ci cu stil și o cantitate ridicolă de autoironie.

Mi-am zis că dacă tot trebuie să navighez prin viață cu niște picioare parcă proiectate de un arhitect beat, măcar să o fac in style! Și, cine știe, când omenirea va decide că trebuie să colonizeze Marte și va descoperi că gravitația de acolo face lumea să meargă ciudat, eu voi fi expertul suprem în „mers marțian”.

Nu sunt stricată, sunt ediție limitată!

Dar știți ce? În ciuda acestui început dramatic (sau poate tocmai datorită lui), am dovedit că aparențele înșală. Poate că nu am primit notă la naștere, dar vă promit că am compensat cu vârf și îndesat în anii ce au urmat. Pentru că, hei, cine are nevoie de o notă când poți să-ți scrii propria poveste?

În următoarea parte, o să explorăm cum aceste prime momente „unice” au fost doar începutul unei vieți pline de surprize, provocări și, bineînțeles, mult umor. Pregătiți-vă pentru povestea unui copil care a decis că, dacă tot a intrat în viață cu stângul (și cu dreptul strâmb), măcar să facă din asta un dans memorabil!

*Bun-venit în familia disfuncțională! (sau cum să crești un copil cu dizabilități: ediția „ce să nu faci”)

O să încep prin a vă prezenta familia mea extinsă, un grup de oameni care ar putea concura cu succes pentru titlul de „cea mai puțin pregătită familie pentru un copil cu dizabilități”.

În colțul drept, avem bunicii din partea tatălui, două exemplare rare de „Homo sapiens răcoros” (adică reci ca ghețarii din Antarctica). Acești doi indivizi remarcabili au decis că modul cel mai bun de a întâmpina un nou membru în familie e să... nu o facă deloc. Aparent, eu nu eram exact nepoata pe care și-o doreau. Surpriză, surpriză!

Bunica mea, în special, era o sursă nesfârșită de „încurajare”. Favorita mea era: „De ce să o mai trimiți la școală? O chinui degeaba. Lasă că dacă fratele ei o să lucreze, o să aibă și ea ce mânca”. Evident, bunica visa la o carieră strălucitoare pentru mine ca... mobilă de bucătărie, probabil.

Primii mei ani din viață (și nu numai, dar în special primii) i-am petrecut fuga-fuguța pe la spitale. Intervenția x, intervenția y, să mai reparăm pe ici, pe colo ce se putea sau, cum aș spune eu, „să le dau material de cercetare și pentru experimente medicilor”, cum ar spune mama, „eram disperați și nu știam încotro să o mai apucăm”.

Copilăria, acea perioadă magică atunci când cei mai mulți copii colecționează amintiri din parcuri și de la petreceri de ziua de naștere. Eu? Ei bine, am colecționat o impresionantă serie de experiențe medicale și paranormale, thanks to părinții mei devotați

și disperarea lor de a mă „repara” și de a-mi face un bine.

Am menționat deja că am fost mai mult prin spitale decât prin locuri de joacă. Cred că asistentele mă știau mai bine decât învățătoarea mea. Dar asta era doar încălzirea pentru adevărata aventură care se pregătea să vină.

Într-o zi, părinții mei au decis că medicina convențională nu e de ajuns. Era timpul să apelăm la forțe superioare. Și așa am ajuns într-un „campus spiritual” condus de niște așa-zisi preoți făcători de minuni prin comuna Smeeni, din județul Buzău. Aparent, ei aveau puterea de a repara orice, de la un picior nefuncțional până la nota 4 la matematică (deși, pentru ultima, cred că ar fi fost nevoie de o minune și mai mare).

Acolo, am asistat la un spectacol demn de Las Vegas, doar că în loc de magicieni în costume strălucitoare, aveam preoți în robe sobre care lipeau monede pe cruci. Evident, era o „minune”. Cine ar fi crezut că Dumnezeu e atât de impresionat de trucuri de magie de doi bani? Eu suspectez că exista un mecanism magnetic în interiorul crucilor, dar, hei, cine sunt eu să pun la îndoială puterea divină a magnetismului? Noi și o țară întreagă care ne adunaserăm acolo ne-am transformat și în cărauși de apă sfințită. Se tăvăleau toți

prin nămolul rezultat de la scurgerea apei din izvor, care mai de care mai disperat să se vindece de diverse. Cărau butoaie întregi de la izvoare „tămăduitoare”, de parcă apa de la robinet ar fi fost inventată de diavolul însuși. Au adus atâta apă sfințită acasă, încât cred că am avut cea mai binecuvântată toaletă din tot județul. Din când în când, ai mei se mai întrebau unul pe celălalt dacă se vede vreo schimbare, sperând ca miracolul să apară conform reclamei care i se făcuse locului de tămăduire.

Nu ne-am oprit aici.

Piesa de rezistență a fost vizita la bioenergetician. Acest Yoda modern al energiilor subtile urma să mă „regleze” cu puterea mâinilor sale magice. După ce a dat de două-trei ori din mâini deasupra mea (probabil încercând să prindă postul de radio potrivit), am leșinat. Părinții mei au fost impresionați: „Uite ce putere are!”. Eu? Eram mai degrabă impresionată de capacitatea mea de a-mi reține râsul atât de mult, încât să leșin. Desigur, m-am trezit la fel de „nereglată” ca înainte. Aparent, corpul meu era mai încăpățânat decât credeau ei și a refuzat să se conformeze la energia bio-whatever.

Privind înapoi la toate aceste experiențe, nu pot să nu fiu uimită de devotamentul părinților mei. În disperarea lor de a mă „vindeca”, au fost dispuși să